

saa meget mener, at den Mand, der nu er Formand for Sø- og Handelsretten, besidder alle fortrinlige Egenskaber til en saadan Post. For Resten tror jeg næsten, at den nuværende Formand for Sø- og Handelsretten, der tager sig med saa megen Iver og Interesse af det Embede, han beklæder, vilde være tilbøjelig til at sige: Jeg har virkelig nok i den betydningsfulde Gerning, jeg røgter som Formand for Sø- og Handelsretten, og det er mig ingenlunde kært ved Lov at blive paabyrdet et andet Hverv, til hvilket jeg knap har Tid og Kræfter tilovers.

Det er en noget for snæver Bestemmelse, Lovforslaget foreslaar; ligeledes Bestemmelsen om, at foruden denne Formand for Sø- og Handelsretten skal der dertil beskikkes Professorer ved Københavns Universitet, oven i Købet specificeret saaledes, at det skal være en juridisk eller statsøkonomisk paa den ene Side og en matematikkyndig paa den anden Side. Især af matematikkyndige Professorer: have vi ved Københavns Universitet saa faa, at der heller ikke der vil blive noget egentligt Personvalg, men at Omstændighederne bestemt ville udpege den enkelte Mand, man nødvendigvis maatte tage, selv om der kunde være et eller andet baade for hans Vedkommende og Statens Vedkommende at indvende derimod. Derfor har Udvalget fundet det rigtigt at give denne Bestemmelse en noget mere almindelig Affattelse, og her til har den højtærede Minister sluttet sig.

Under Nr. 18 i Ændringsforslagslisten staar der opført endnu et Ændringsforslag til § 54. Det foreslaas nemlig i § 54, at foruden dette Nævn, jeg her har omtalt, til hvilket Beslutninger af Livsforsikringsraadet kunne appelleres, skulde Kongen tillige under Forudsætning af Gensidighed kunne „bestemme, at de af Raadets Afgørelser, som angaa noget her i Landet virkende dansk, svensk eller norsk Livsforsikringsselskab, skulle kunne forelægges en sagkyndig Myndighed, bestaaende af et lige stort Antal danske, svenske og norske Mænd, til Udtalelse. Naar en saadan Bestemmelse er tagen, bortfalder for et saadant Selskabs Vedkommende Indhentelse af Erklæring af det i Paragraffens første Stykke ommeldte Nævn.“ Her sætter man altsaa det foran oprettede Nævn ud af Kraft og bestemmer, at i visse Tilfælde kan der etableres en ganske anden Myndighed, og det skal være en Myndighed, bestaaende af danske, svenske og norske Mænd. Ja, jeg skal ikke ud-

tale mig meget bestemt om dette Forslag. Det er jo muligt, at det er en af de Ting, som kunne blive overvejede mellem 2den og 3die Behandling. Men hele Udvalget har fundet, at det var en noget besynderlig Bestemmelse, og befrygter, at det vil være vanskeligt at finde Mænd, der i deres Person forene den fornødne Sagkundskab saavel i dansk som i svensk og norsk Forsikringslovgivning, saaledes at et Nævn af denne Beskaffenhed vilde kunne fælde en virkelig sagkyndig Dom om de Forhold, som skulle forelægges det. I øvrigt er det jo en smuk Tanke, at man kunde etablere en saadan Gensidighed i dette Forhold; vi ville jo gerne staa os godt med alle fremmede Magter og da i Særdeleshed med de os nærmest staaende, fremmede Magter, Sverige og Norge.

Under Nr. 19 er der stillet et Forslag om at indføre en Begrænsning i § 56 første Stykke, som fastslaar Lovens Omraade, idet man har ment, at ikke alene det, at Selskaberne vare grundede paa Gensidighed, men at de tillige skulde være sagligt og snævert begrænsede, maatte være en Betingelse for, at de faldt uden for Loven. I Slutningen af § 56, i næstsidste og sidste Linie, har man ment at maatte foreslaa en Ændring, som begrænsede den Myndighed, der her er given Indenrigsministeren til i visse Tilfælde at undtage allerede bestaaende Selskaber fra Lovens Virkninger. For det første maa det kræves, at saadanne Selskaber skulle have bestaaet inden 1. Januar 1904, for at man ikke skal risikere, at der nu i en Fart oprettes Selskaber, som saa ville prøve paa at komme til at virke uden for Loven, og dernæst er det fundet rigtigt at begrænse den Myndighed, som Indenrigsministeren har til at gøre Undtagelse fra Lovens Virkning og Anvendelse for saadanne Selskabers Vedkommende, saaledes at Ministeren kun, naar særlige Forhold tale derfor, kan gøre enkelte Indskrænkninger fra Lovens Anvendelse. Der skal altsaa være særlige Forhold, der tale derfor, og saa skal Lovens Anvendelse dog ikke fuldstændig ophæves, men kun saadanne enkelte Indskrænkninger, for hvilke særlige Grunde tale, gøres deri.

Jeg har hermed i al Korthed gjort Rede for de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget, og har kun tilbage at gøre en Bemærkning om, at der fra et Medlems Side er blevet fremdraget Spørgsmaalet om, hvorvidt ikke ogsaa Begravelsskassernes Forhold kunde inddrages under denne Lovs Virksomhedsomraade, og